

Τῆς Μητρικῆς Τῆς στοργῆς τό θαῦμα

Στή Μνήμη τῆς Μητέρας μου

«Όμως ἐμεῖς τό μόνο πού προσέχαμε ἦταν ἐκεῖνες οἱ φωνές μέσα στά σκοτεινά, πού ἀνέβαιναν, καυτές ἀκόμη ἀπό τήν πίσσα τοῦ βυθοῦ ἢ τό θειάφι... "Οι, ὄι, μάνα μου, ὄι, ὄι, μάνα μου» (Ὁδ. Ἐλύτης, Ἄξιόν Ἔστι)

«Στήν ἀγκαλιά σου τή γλυκειά, μανούλα μου, ν' ἀράξω μέσ στό βαθύ τό πέλαγο αὐτό πριχοῦ βουλιάξω» (Ἄλ. Παπαδιαμαντής)

Μέρες τρυφερές, μητρικῆς φροντίδας καί στοργῆς ἅγιες μέρες ἀνοίχτηκαν μπροστά μας, ἴσαμε, μέ τόν Ἀποστόλων τόν δῆμον συνοδοιπορον, νά τιμήσουμε, ἐορτάσουμε, πανηγυρίσουμε «τό τελευταῖον ἐν αὐτῇ Μυστήριον». Τήν Πάνσεπτόν Τῆς Κοίμηση, τῆς Μητέρας μας τῆς Παναγιαῖς τήν Κοίμηση.

Εὐωδιαστές, ὄντως, ἀφήνονται οἱ μέρες αὐτές νά μᾶς ταξιδέψουν σ' ἓνα καιρὸ ξεχασμένο, δυστυχως, ὅπου ἡ ἄλλη ἡ Μητρική στοργή, τῆς μάνας πού μᾶς γέννησε,

δαψιλῶς συμπληρώνονταν ἀπὸ τὴ Χάρη Της. Γιατὶ καὶ στὴ μίᾳ καὶ στὴν ἄλλη ἀκουμπούσαμε «*τῶν λυπηρῶν τὰς ἐπαγωγάς*», ποὺ ράμφιζαν τὴν ψυχὴ μας. Κι ἀναζητούσαμε, καὶ στὴ μίᾳ καὶ στὴν ἄλλη τὴν παραμυθία, ἀνασαίναμε σιμά τους, αἰσιοδοξίας καὶ πλησμονῆς ἐλέους, εὐωδίες μοναδικές. Μέχρι νᾶρθουν ἄλλα «*νέφη τῶν λυπηρῶν*» νὰ σταθοῦν ἀπειλητικά, ὅπως οἱ ἐπιθετικὲς καταιγίδες πάνω μας. Γιὰ νὰ τὶς ξεπεράσουμε κι αὐτές, «*τῇ μεσιτείᾳ Της*», στηριγμένη ἐξαπαντος στὴν εὐχὴ τῆς μανας μας.

Κι ὕστερα ἦρθε καιρὸς ποὺ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο, ἢ κατὰ σαρκα μάνα μας δηλαδή, σταύρωσε τὰ χέρια της, σφραγισε τὸ στόμα της, ἔκλεισε τὰ μάτια κι ἀποκοιμήθηκε. Γιὰ πάντα. Αὐτήν, λοιπόν, τὴν ἀπουσία ἐκείνης συμπληρώνει ἡ Χάρη Της, καθὼς ἀποπνέει κάθε ἐμπιστοσύνη ἢ Μορφή Της καὶ περισσότερο, ἀφοῦ ἄγρυπνο «*προστάτιν τῆς ζωῆς*» μας τὴν καταλαβαίνουμε καὶ φρουρὰ ἀσφαλεστάτην τὴ νοιώθουμε σὲ τοῦτα τὰ μονοπατια τοῦ βίου τὰ δύσβατα καὶ ἀκανθώδη. Ὅπως καταλαβαίναμε τὴ μάνα μας σὲ ὦρε πυρετοῦ, ἀδιαθεσίας καὶ ὀδυνηρῶν περιστάσεων ποὺ μᾶς κυκλωναν. Κι ἀφοῦ πλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος ἢ μιὰ, συμπορευόμαστε μὲ τὴν Ἄλλη, ἀφήνοντας πίσω μας κάθε τί τὸ δυσχερὲς καὶ προσβλητικὸ σχῆμα τοῦ κοσμου καὶ προστρέχουμε στὴ σκέπη Της.

Δὲ νοιώθουμε καμιὰν ὀρφάνια, γιατί παραμυθούμεθα ἀπὸ τὴν ἔγνοια Της, μᾶς νανουρίζει ἢ ἀγρύπνια Της καὶ φωτίζει τὰ σκοταδια μας ἢ στοργὴ Της. Κι ἔτσι πορευόμαστε μέσα στὸ Χρόνο, μοναχικοὶ καὶ ἀποσυναγωγοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ γεμᾶτοι παρουσίες ἀπὸ τὴν δικιά Της συμπαράσταση. «*Καὶ ποῦ λοιπόν ἄλλην εὐρήσῃ ἀντίληψιν, ποῦ δὲ καὶ σωθήσομαι...*». Οἱ ἀνθρωποὶ ξεχνοῦν γρήγορα, ξιπαζονται ἀναζητοῦν τὴ δόξα-πάντα τὴν ἐφημερη, φυσικά, γιατί ἡ ἄλλη δὲν εἶναι προῖον δημοσίων σχεσεων καὶ αὐτοπροβολῆς ἀλλ' εἶναι βραβεῖο, ἔπαινος, πληρωμὴ τοῦ Θεοῦ.

Δεκαπενταύγουστο. Εὐχυμος χρόνος προσευχῆς καὶ δεήσεων. Μέσα στὸ Ἑλληνικὸ τὸ καλοκαίρι, εὐτυχῶς, γιὰ νὰ κατανοοῦμε τὶς δωρεές Του, πάντα τῇ μεσιτείᾳ Της. Ἀφθονία καρπῶν, μέρες περιούσιες, θεϊκὲς λές, εὐκαιρίες γιὰ δοξολογία ἢ καὶ παρακλήση-αἴτηση. Ὅλα δοσμένα μὲ μέτρο. Μέτρο ποὺ ὑπολογίζει καὶ τὴν παραμικρὴ λεπτομερεία. Γιατὶ μονάχα ἔτσι καταλαβαίνει ὁ Θεὸς τὰ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀπέδωσε τὸν Κοσμο ὀλόκληρο στοὺς πρωτόπλαστους δημιουργημένο «*καλὰ λίαν*» (Γεν 1, 31).

Δεκαπενταυγουστο, λοιπόν, με χαρμολύπη στολισμένο και με κέντρο τῆς Γιορτῆς μιὰ κηδεΐα. Ὅμως, «ζῆ ἀεὶ Θεομήτωρ, κ' ἂν δεκάτῃ θάνε πέμπτῃ». Ὅπως ξέρουμε πιά, ὅτι σιμά Της ζεῖ κι ἡ μάνα μας καὶ μᾶς ἀφουγκράζεται κάθε φορὰ πού ὁ στεναγμός μας, σὲ ὧρες πνιγηρῆς, ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν πυθμένα τοῦ εἶναι μας: «Ἄχ, μάνα μου... Παναγιά μου, Ἐσύ!», ἢ ὅπως συνειδητὰ Τῆς ψάλλουμε, «Οἱ μισοῦντες με μάτην βέλεμνα καὶ ξίφη καὶ λάκκον ἠὺπρέπισαν, καὶ ἐπιζητοῦσι τὸ παναθλιον σῶμα σπαράξαι μου, καὶ καταβιβάσαι πρὸς γῆν, Ἄγνη, ἐπιζητοῦσιν' ἀλλ' ἐκ τούτων προφθάσασα, σῶσον με». Γιατὶ οἱ ὄρατὲς κι ἀόρατες ρομφαῖες δὲ λείπουν ποτέ...

*Πρωτοπρεσβ. Κωνσταντῖνος Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου
Δεκαπενταύγουστο 2017*